

Spre asfințit

Stefan Doroftei Doimaneanu

În taina nopților, când liliacul
Se-cumetă să înflorească, buimăcit
De luna plină, ce își alintă lacul
Și stelele, ce infinitu-au răvășit,
Privesc prelung spre lunga veșnicie
În traista toamnei căutând balsamuri,
Pentru-amintiri pline de nostalgie
Și zilele-mi rănite, prinse-n ramuri.

Mă plimb prin constelații cu uimire,
Mă reântorc pe a Lacteei Cale,
Încă mai caut o clipă de iubire,
Dar luna stă cu noaptea la taclale.

Speranțele mi-au evadat din paradis,
Am răni adânci din lunga-mi băătălie,
Pictesz durerile în noul manuscris,
Și-aștept să rădă coala de hârtie.

Sufetu-mi răvrătit, de vremuri obosit,
Cu rugă se reîncarcă-n regăsire,
Îar Domnul cerului oftează mulțumit
Și îmi arată portalul de sosire.

Pe fruntea mea, luceferii s-au liniștit,
Pernele ațipesc pe aripi de cuvânt,
Senin, m-apropii de propriul asfințit
Când eul meu se va întoarce în pământ!